HERÄÄ SUOMI

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 6 — VASTAAVA TOIMITTAJA A. KALSTA — 1933

PERJANTAI — HEINÄKUUN 21 P:NÄ

Marxilaisuuden juuret ovat ylivaltiollisessa rahamahdissa.

Työntekijän asema.

Työntekijäin asema nykyisenä liberalismin aikakautena on pakostakin jäänyt riittävää huomiota vaille. Tässä järjestelmässä on itsekkyys muodostunut voimatekijäksi, joka sanelee määräykset ja ohjeet työntekijälle, niin kuin kaikelle muullekin, mikä on osatekijänä tuotannossa.

Kun työvoimaa on paljon tarjolla, kuten nykyään, niin palkat poletaan armotta alas, niin minimaalisiksi kuin suinkin mahdollista. Kuka siinä hyvin onnistuu, se on pystyvä liikemies. Täydellinen vapaus talouselämässä, liberalismi yleensä vie siihen, että tällaisia tilanteita syntyy tai synnytetään. Toisinaan saattaa olla työntekijöistä puutetta, mutta sitä seuraa automaattisesti ennen pitkää ensiksikin epänormaali kilpailu yrittäjien kesken ja sittemmin ylituotanto ja lamaannus, vastareaktio, joka vie yritteliäisyyden vähenemiseen, palkkojen polkemiseen ja työttömyyteen. Tällaista lamaannuskautta saattaa taas »jonkun ihmeellisen kansainvälisen ilmiön seurauksena» pitkien aikojen kuluttua tulla jonkunlainen helpotus tilanteessa, työtä alkaa ruveta ilmaantumaan. Kun palkkataso on alhainen, niin se vie työntekijän ainoaan keinoon, mitä sillä nykyisin on tarjolla palkkatasonsa parantamiseksi, — lakkoon, yleensä palkkariitaisuuksiin, joita ei nykyinen järjestelmä pysty ratkomaan millään tavalla.

Riitaisuuksien sattuessa ei tunneta muita keinoja kuin toiselta puolen lakko ja toiselta puolen työnsulku ja lakkorikkurit. Päättyköötpä riitaisuudet miten tahansa, niin aina se on niin, että lyhemmän korren vetää siinä työntekijä. Jos kohta asia on niinkin, että vahinkoa tulee aina kummallekin riitapuolelle je lopullisesti hävitään molemmin puolin ja samalla se on myöskin kansantaloudellinen häviö.

Tuotantoelämässä on kautta aikojen ollut vaikuttamassa tuloksiin, vaatien niistä osuutensa, pääoma ja nyt luottotalouden aikana lainapääoma, jonka itsekkyys on pohjimmaisena syynä nykyisenkin tilanteen syntymiseen ja joka näyttelee talouselämässämme suorastaan valtavaa osaa. Nykyinen rahatalous on tuotantoprosessissa etuoikeutetussa asemassa, se ottaa aina työstä päältä pois oman verorahansa ja sitten vasta, jos mitä jää, tulee yrittäjän ja työntekijän, siis varsinaisten luovien voimien, osuus tyydytetyksi.

Lainapääoman itsekkyys on aikaisemminkin esiintynyt työtä ryöstämässä. Siitä ovat todistuksena ne monet lait, jotka historia tuntee ja jotka ovat laaditut tämän riistopolitiikan hillitsemiseksi.

Tekniikan huimaavasti kehittyessä ja tuotantoelämän yleisesti edistyessä tulee työvoimaa aina vapautumaan. Ja näissä oloissa ohjatessa talouselämää niin, että jonkunlaisia ansiomahdollisuuksia on, tulevat esille monet sellaiset seikat, kuten esim. terveen kilpailun heikkenemisen, yritteliäisyyden halun pienenemisen, sen kahlehtimisen vaara. Jatkuva kehitys luo yhä uusia seikkoja, jotka olisivat ratkaistavat.

Mutta tasapainotilan voimaan saattaminen ja myöskin sen jatkuva säilyttäminen niin, että luova työ saa osuutensa tuotannosta, vaativat uuden rakennelman talouselämään, jota vapaa kilpailu, liberalismi ei tunne ja johon se ei pysty.

Meidän täytyy vapauttaa kansakuntamme nykyisestä taloudellisesta kriisistä ja myöskin sen vastaisuutta ajatellen uhasta joutua uudelleen sellaiseen ja se vaatii kokonaan uuden pohjan talouselämän järjestelylle, johon nykyinen järjestelmä ei kykene, sillä sille on vierasta työn kunniaan saattaminen ynnä muitten yllämainittujen työnantajain ja työntekijäin suhteita käsittelevien seikkojen järjestely.

Nykyisen järjestelmän luomia heikkouksia ja ristiriitoja on kansainvälinen marxilaisuus koettanut korjata. Miten se on siinä onnistunut, sen me tiedämme.

Kuka uskoo siihen? Voiko tasapaino syntyä luokkavihan lietsonnalla. Eivät koskaan itsekkyys ja viha voi saada parannusta aikaan, vaan päin vastoin ne ovat juuri suurimmat tekijät siihen, ettei kansamme ole päässyt elimellisesti yhteytymään, muodostumaan yhdeksi eheäksi kokonaisuudeksi.

Ei kansainvälisyys milloinkaan ole tuonut eikä koskaan voi tuoda mitään hyvää kansakunnallemme, sillä se ei koskaan voi vapautua inhimillisistä heikkouksistaan, kuten itsekkyys ja vallanhimo.

On mieletöntä uskoa, että kansainvälisyys tulisi selvittelemään meidän maassamme työn ja pääoman välisiä suhteita ja niiden normaalista kehittämistä. Se pystyy kyllä tukemaan meidän marxilaisuuttamme vihan lietsomisessa ja intohimojen nostattamisessa, luomaan ja syventämään kuiluja eri kansanryhmiemme keskuuteen, mutta mitään positiivista, rakentavaa se ei voi aikaansaada. Yhtä vähän, kuin voi ajatella, että kansainvälinen oikeuslaitos olisi pystyvä ratkaisemaan meidän keskuudessamme tapahtuvia rikoksia.

Marxilaisuutta ohjaa maassamme kuten muuallakin hillitön vallanhimo. *Valtapyyteet, etuoikeuksien saanti, se on se päämaali, mihin meidän marxilaisuusjohtomme työväestön avulla pyrkii.* Ei ole meidän järjestyneen työväestömme johto koskaan puuttunut vakavissaan talouskysymysten selvittelyyn, ne ovat sille vallan vieraita. Vihaan toisia kansalaisia vastaan ja lakkoon se kykenee työntekijät saattamaan, mutta milloin on kuultu, että marxilaisuuden johtomiehet olisivat ennakkoluulottomasti ja asiallisesti ilman vihaa ja itsekkyyttä, yhteishyvä ja kansantalouden edut ohjeina, käsitelleet niitä suhteita, mitkä ovat olemassa työnantajan ja työntekijän välillä ja jotka voidaan rauhallisesti ratkaista molempia asiapuolia tyydyttävästi silloin, kun asetetaan kokonaisuuden etu kaiken selvittelyn pohjaksi.

Lakko pystyy tukemaan kansainvälisyyttä, mutta työnantajan, pääoman ja työntekijän suteitten asialliseen selvittelyyn sillä ei ole mitään mahdollisuutta.

Se tie, millä marxilaisuus uskottelee poistavansa nykyisen järjestelmän yllämainitut heikkoudet, on muka valtiososialismi, joka todellisuudessa tulisi viemään työntekijältä viimeisetkin mahdollisuudet työn tuloksiin. Valtiososialismissa tulevat luovan työn tekijät olemaan kuolleita pyöriä talouselämän rattaissa, se tulisi hävittämään kaiken yritteliäisyyden, ammattitaidon, kyvyn. Työmieskin luonnollisesti voi olla ja hänen tulee olla yritteliäs ja sen kautta päästä tuloksiin. Valtiososialismi tietäisi työntekijäin lopullista tuhoa. Marxilaisuus uskottelee yleisen sosialisoinnin kautta pääsevänsä ilman muuta suunnitelmallisuuteen, mutta joutuukin *kaavamaisuuteen*, joka estää kaiken henkilökohtaisen *kyvyn, taidon ja alotetahdon pääsemästä oikeuksiin.* Esimerkkiä meidän ei tarvitse kaukaa hakea, siihen riittänee meille kaikille Venäjä.

On suorastaan ihmeteltävää, että marxilaisuus, valtiososialismi, kollektivismi ovat näin kauan jaksaneet vetää työväestöä puoleensa ja pitää ne pimeydessä, mutta siihen on ollut suurena, suorastaan valtatekijänä meidän kapitalistis-liberalistisen talousjärjestelmämme onttous ja heikkoudet, jotka työväestöllekin ovat selviöitä, joten se ei ole voinut siihen turvautua. Mutta sittenkin vielä meillä halutaan jatkaa tätä *kansamme talouselämää järkyttävää, luovaa työtä tuhoavaa itsekkyyden palvontaa.*

Työläinen, vuosikymmeniä on sinua marxilaisuus ruokkinut. Sen ihanteitten lumoissa olet kulkenut, sitä tukenut ja kalliit verirahat sen johtomiehille nurkumatta kantanut. Milloin on sinun asemasi ollut huonompi kuin nyt, milloin ovat puute ja kurjuus sinua enemmän kuristaneet?

Sinun hetkesi on tullut ottaa ratkaiseva askel, päästä pimeydestä valoon, marxilaisuuden sotkoksista selvyyteen ja kirkkauteen.

Suomen Kansan Järjestön rivit ovat avoinna, tule taistelemaan riveihimme. *Viekäämme yhdessä luova työ kunniaan, ja koko yhteinen kansamme vapauteen ja onnelliseen tulevaisuuteen.*

Herää!

TULILINJOILTA

Puoluelehtien asiallisuus.

U. S:n pääkirjoitus 17/7-33 on loistonäytös laatuaan.

Hitler ei muka aikoisikaan toteuttaa aikaisempaa talousohjelmaansa, jonka pitäisi olla »melkolailla naivi» käyttäen U. S:n sanoja ja sen »rahatalouspolitiikka suorastaan vaarallisen naivi».

Jos Hitler olisi suosinut vanhaa rahatalouspolitiikkaa, niin ei hän olisi voinut muutaman kuukauden aikana sioittaa 1,500,000 työtöntä töihin. Yksistään senkin edellytyksenä on uusi rahatalouspolitiikka, joka alkoi silloin, kun U. S. tiedoitti Saksan valtiopankin johtaja Lutherin erosta.

Se »vaarallisen naivi rahatalouspolitiikka» tarvitaan yhtähyvin meidänkin kuin Saksan kansan talouselämän tervehdyttämisessä ja osaltaan juuri niidenkin piirien talouselämän tervehdyttämisessä, joiden etuja U. S. teeskentelee vaalivansa.

Tuota »naivi» sanaa käyttää U. S. tarkoittaessaan Hitlerin ohjelmakohtaa »korko-orjuuden murtaminen». U. S. ei näytä tietävän, että korkotaakasta meidänkin maassa kärsivät yhtä hyvin työnantajat kuin työntekijätkin.

Saksan suurteollisuuden johtomiesten, esim. Kruppin ja Thyssenin, noiden monivuotisten natsien ja kansallissosialismin vanhojen kannattajien, kutsuminen jäseneksi elinkeinoelämän pääneuvostoon, on muka pidettävä merkkinä suunnan muutoksesta. Ei tarvitse muuta kuin ottaa tuon »naivin» talouspolitiikon Gottfried Federin kansallissosialistisen liikkeen alkuaikoina tekemät kirjaset »Das Program» ja »Der Deutsche Staat», niin saa lukea, kuinka hän myötämielisesti puhuu juuri edellämainituista Saksan teollisuusmiehistä esikuvina pääomien epäitsekkäästä käytöstä ja että he ovat ymmärtäneet panna arvon kokonaisuuden edulle, tosi sosiaalisille kysymyksille.

U. S:n pääkirjoituksen tekijä ei suvaitse olla tietävinään, että talouselämässä on ero kapitaalin ja kapitaalin välillä. Esim. talouselämään kiinnitetty pääoma (oma kapitaali) ja lainapääoma (lainakapitaali) ovat aivan eri asenteessa työn tuloksia jaettaessa ja että lainapääoma on rahatalouselämämme jo 50 vuoden ajan täysin itsekkään kehityksen kautta hankkinut itselleen etuuksia työn ja kokonaisuuden kustannuksella, siinä määrin, ettei talouselämämme sitä enää voi kestää. Gottfried Feder on suurisuuntaisesti viitoittanut rahatalouselämälle paluutien.

Hitler on muka yhtäkkiä alkanut julistaa eräitä »yksinkertaisia totuuksia, jotka nähtävästi olivat voiton huumassa unohtuneet», sanoo U. S. Sellaisia olisivat »yksilöllisen suorituskyvyn talouselämälle antavan ratkaisevan merkityksen alleviivaus» ja »talouselämän sosialisoimisen sopimattomuus». Nämät kaksi totuutta eivät suinkaan ole Saksan kansallissosialismille mitään uutuuksia, vaikka U. S. suvaitsee pääkirjoituksessaan lukijoilleen sellaista uskotella. Ne ovat Hitlerismille niin vanhoja oppeja, kuin mitä se suunta ylipäänsä on toiminut ja ovat juuri kansallissosialismin luonteenomaisia perustotuuksia ja myöskin löydettävissä Federin muka »naivissa» talouselämän uusissa suuntaviivoissa jo runsaan vuosikymmenen takaa. Voiton humu ei ole suinkaan ole noita totuuksia saattanut unholaan, vaan juuri niiden aatteiden voitollepääsyä on juhlittu.

Myöskin se, että »kyvyn täytyy olla ratkaiseva tekijä», on kansallissosialismin yksi perusajatuksia. Tätä ennen ei tuossa liberalistis-marksilais-kapitalistisessa ja puoluepyyteiden kyllästyttämässä parlamenttaarisessa Saksassa niin ollut, yhtä vähän kuin kyky ja yksilöllisyys meilläkään ovat nyt vastaavissa olosuhteissa päässeet oikeuksiinsa.

U. S. korostaa joitakin »porvarillisia talousperiaatteita». Niillä kai tarkoitetaan liberalistista talousjärjestelmää, tuota joidenkin eturyhmien valtio- ja talouselämää kokonaisuuden kustannuksella. Voimme hyvin vakuuttaa, että hitlerismi samoin kuin faskismi ovat jyrkästi siitä poikkeavia, eikä tule siihen koskaan menemäänkään.

Sisäministeri Frickin kiertokirje sabotaashia vastaan ei suinkaan ole sekään osoitus mistään suunnan muutoksesta. Lakkoja on kylläkin kansallissosialismi erikoisin edellytyksin ja määrätyissä olosuhteissa kannattanut, sillä liberalistinen talouselämä ei *työlle* anna muuta keinoa valvoa osuuttaan työn tuloksiin, kuin lakko. Kansallissosialistinen talousjärjestelmä toteutettuna ja sovitettuna jonkun kansan valtioelämään voi työn ja pääoman välisiä suhteita järjestellä ilman lakkoja. Hitler onkin alunperin, myöskin kirjoissaan tiedoittanut lakot määrätyin edellytyksin mahdollisiksi ylimenokautena, mutta kansallissosialistisen talouselämän käytäntöön sovellettua ei lakkoja kertakaikkiaan enää tarvita eikä suinkaan tulla sallimaankaan.

U. S:n pääkirjoitus sinäänsä osoittaa kuinka asiallisesti heikkoja kirjoituksia maan johtava lehti ottaa pääkirjoitukseksensa. Onko sitten ihme jos kokoomuspuolue on kutistumaan päin.

Kahleet kirpoavat, eivät kiristy.

Meidän tyypillisin pisnes-lehtemme, joka yht'aikaa kykenee palvelemaan niinhyvin »edistystä» kuin mammonaakin, on tavannut Saksasta tulleita matkustajia, jotka ovat »tunteneet merkillisen raskaan painostuksen tunteen liikkuessaan maassa». Tuo rahalehti suvaitsee muka sääliä Saksan *kansaa* ja julkeaa verrata nykyisen Saksan oloja Idän paratiisiin. Todellakin! Kommunistinen Venäjä, jossa *puolueorjuus* on viety äärimmilleen, jossa kansa epätoivoisena laahustaa päivästä toiseen lopullista *tuhoaan* kohti, ja nykypäivän Saksa, jossa *toivo* on astunut ahdistettujen sydämiin, jossa vihdoinkin uskalletaan luottaa paremman päivän koittoon, jossa koko työtätekevä kansa on yhtynyt yhtenäiseksi voimakkaaksi ja toisiaan rakastavaksi yhteisöksi ja jossa *kaikki* rehelliset työtätekevät miehet ja naiset tuntevat verisitein kuuluvansa yhteiseen suureen isänmaahan, jonka puolesta kannattaa ponnistaa kaikki

(Jatk. 4. sivulla.)

Tulilinjoilta... (jatkoa.)

Liike-elämän „profeetat“ — eksyksissä.

. . . oikeuksiin pätevyys, joka on vapaa rahavallan ikeestä.

Otsikolla »Eräs tartuntapesä» varustetussa kirjoituksessa viritti Kauppalehti t. k. 14 p:nä ylistyshymnin nykyiselle taloudelliselle liberalismille, tehden sen tavalla, joka todistaa joko tietämättömyyttä, oikean asian hämäämistä taikka sitten tahallista vääristelyä ja ääretöntä pelkoa siitä, että rahavalta, jonka pöngittäjänä Kauppalehti tahtonee esiintyä, luhistuisi, jos uudemmat ja terveemmät virtaukset pääsisivät kansakuntamme onneksi talouselämäämme elvyttämään.

Lehti katsoo suunnitelmatalouden ja valtiososialismin merkitsevän samaa kirjoittaen seuraavaa:

»Nähdäksemme ei suunnitelmataloudella voida tarkoittaa muuta kuin keskitettyä, s. o. valtiovallan harjoittamaa talouselämän *yleistä ja yksityiskohtaista säännöstelyä.* Ellei tällainen pitkällemenevä elinkeinoihin sekaantuminen ja niiden holhoaminen ole *valtiososialismia, niin ei sitten mikään.* Se seikka, että tehtaat ja yritykset ehkä toistaiseksi vielä jäävät yksityisten omistamiksi, ei tee mainittua järjestelmää *kapitalistiseksi,* koska kapitalistien vaikutusvalta talouselämässä joka tapauksessa kumoutuu sen kautta, *että valtio ottaa vallan käsiinsä* määräten mitä tuotetaan ja kuinka paljon. Kapitalisti ei silloin *enää ole muuta kuin valtion renki,* joka tekee mitä käsketään.»

Jos valtion johdossa tai käytettävänä on miehiä, jotka kullakin talouselämän alalla ovat täysin päteviä ratkaisemaan, mikä tuotanto meillä kulloinkin on kannattavaa ja mikä kansantaloudellisesti on edullista ja jos tällaisten kykyjen avulla muodossa taikka toisessa valtion taholta voidaan estää nykyisen liberalismin synnyttämä ylituotanto ja välttää kansaamme raateleva työttömyys kaikkine surullisine seurauksineen ja jos täten voidaan johtaa kaikki kansalaiset hedelmälliseen luovaan työhön, säilyttämällä täydelleen yksityinen yritteliäisyys ja alotevalta, niin se on kaukana valtiososialismista, kaukana kollektivismista. Päinvastoin tämä nykyinen liberalismi ja siinä pesiytynyt ja mahtiasemaan päässyt rahavalta kaikkine kurjistamisteorioineen ja -keinoineen vie lopuksi talouselämän luhistumiseen ja sitä tietä valtiososialismiin.

Kauppalehti pelkää sitä, että »kapitalistista tulee valtion renki». Siinä tosiaankin lehti avonaisesti tunnustaa talousihanteensa. Kaikki pitää siis jatkuvasti olla rahavallan renkinä, valtiota myöten.

Rahavalta (tehtaat ja yritykset ovat kaikki sen käsissä) se on, joka nykyisin komentaa kaikkia. Koko kansa valtio mukaanluettuna on rahavallan, pienen itsekään ryhmän renki ja orja. Tämäkö on se ihannetila, jota Kauppalehti vielä nytkin tahtoo jatkaa. Eikö työttömien nälkäisten vatsojen kurina ole vielä riittävän huutava, vieläkö pitää kuristaa ja kiristää. Pankkivaltako, joka nykisen liberalismin aikana on kaiken tuotannollisen elämän määrääjä, sekö se on kypsyyspesäke, josta kaikki talouselämän viisaus lähtee. Kun mies on päässyt rahoihin käsiksi, silloinko hän on pätevä päättämään kaikesta?

Ei, irti meidän täytyy päästä siitä pätevyydestä ja vapauttaa kansamme sen orjuudesta kaikista sumentamisyrityksistä huolimatta ja aukaista tie leveäksi kaikelle todella luovalle yksityisyritteliäisyydelle ja pätevyydelle.

Lehti jatkaa:

»Suuresti valitettavaa kuitenkin olisi, jos meilläkin sensuuntaiset virtaukset yhä vahvistuisivat ja alettaisiin yhä vahvemmin uskoa, *että valtiovalta elimineen pystyisi elinkeinoja paremmin ohjaamaan kuin elinkeinon harjoittajat itse yhtymineen.* Toivottavasti ei tällaisille harhateille kuitenkaan painuta. Sillä mistäpä meikäläiset hankkisivat itselleen sen *kaukonäköisyyden,* jonka avulla he voisivat ratkaista, kuinka pitkälle mitäkin elinkeinoa on kehitettävä, kuinka monta tehdasta on sillä ja sillä alalla perustettava, onko siihen ja siihen tuotantoon ryhdyttävä j. n. e. Eiköhän ole parasta sopia siitä, että yrittäjät sittenkin itse parhaiten tällaiset asiat ymmärtävät, ja *jättää suunnitelmataloudet rikkaampien kansojen kokeiltaviksi.*»

Ei meillä ole vielä paljoakaan uudet virtaukset päässeet vaikuttamaan. Mutta niin se on, että nyt vasta kaikista sekoitusyrityksistä huolimatta uudet virtaukset tulevat kansassamme vaikuttamaan.

Meidän täytyy vapautua rahavallan sokeasta suunnitelmattomuudesta ja pelastaa suomalainen voima ja energia luovalle työlle ja järjestää olot sellaisiksi, että meillä kaikessa talouselämän alalla pääsee oikeuksiin *pätevyys, joka on täydelleen vapaa rahavallan ikeestä.*

On masentavaa, että meillä talouselämän päälehti, jonka pitäisi olla soihtuna ja tiennäyttäjänä tuotannollisessa elämässä, vielä tässä vaiheessa haluaa jatkaa liberalismia, järjestelmää, *joka tietää pätevyyden, kyvyn, yksityisyritteliäisyyden maahan polkemista ja loppujen lopuksi koko kansamme tuhoa.*

Quo vadis, setä Samuli?

Suunnitelmatalouteenko?

Niin kysyy Kauppalehti.

Jo viikkoja sitten ilmestyneessä lehtemme ensimmäisessä numerossa huomautimme, että talouspolitiikka Yhdysvalloissa näkyy selvästi kääntyneen fascismiin päin, ellei nimellisesti, niin käytännössä. Kirjoituksessamme »Fascistisia tendenssejä U. S. A:ssa» selostimme tässä mielessä Amerikan tapahtumia ja uusia suuntaviivoja talouden alalta.

Nyt on »Kauppalehtikin» huomannut, että »jotakin» on tekeillä sanotussa maassa, joka huomattavalla tavalla poikkeaa meidän tähänastisista ajatustavoista, koska arv. lehti m. m. kirjoittaa:

»Meikäläisellä yleisöllä, liikeväelläkin, tuntuu muuten olevan jossain määrin väärä tai ainakin hyvin yksipuolinen käsitys Rooseveltin pulaohjelman sisällöstä. Ilmeisesti on dollarin viimeaikainen jyrkkä lasku antanut aiheen siihen harhakäsitykseen, että Roosevelt pyrkii torjumaan pulaa yksinomaan tai ainakin pääasiallisesti vain monetäärisiä keinoja käyttäen. Todellisuudessa on kuitenkin suunniteltu vähintään yhtä paljon yleistaloudellisten kuin monetääristen parannuskeinojen käyttöä. Muuan ulkomaalainen talousjulkaisu selostaa ohjelmaa seuraavaan tapaan.

Jokainen teollisuudenhaara muodostaa ammattikunnan tapaisen järjestön, joka on presidentin ja hänen virkameistensä diktatorisen johdon alainen. Järjestö määrää työtehon (viikottaisen työajan maksimipituuden), minimipalkat, »oikeudenmukaiset» hinnat j. n. e. Järjestöt muodostetaan jo kuluvan heinäkuun aikana. Niiden ensimmäisinä tehtävinä on torjua työttömyyttä lyhentämällä viikottaista työaikaa. Samalla on kohotettava runsasti palkkatasoa, jonka tulee aluksi nousta enemmän kuin hinnat ovat kohonneet(!). Tällä tavoin on tarkoituksena lisätä ostokykyä. Syksyn aikana uskotaan voitavan näin tarjota työtä 4—5 miljoonalle työttömälle ja talvella vielä suuremmille joukoille. Sitäpaitsi hankitaan valtion toimesta ansiotyötä vähintään 2 miljoonalle työttömälle. Hintataso kohotetaan mieluimmin vv. 1924—25 tasolle. Tämä merkitsisi dollarin ostovoiman alentumista n. 50 %:lla. Kun tähän on päästy, pidetään hintataso vakavana välittämättä dollarin kansainvälisestä kurssiarvosta.»

Tämä on kaikki niin »uutta», että arv. lehti katsoo täytyvänsä suhtautua siihen varsin epäiltävästi — niinkuin suhtauduttiin aikoinaan Mussoliniinkin ja vielä tämän vuoden alussa Hitlerin valtaanpääsymahdollisuuksiinkin.

Talousneuvostosta voisi siis tulla maamme tärkein elin, mutta . . .

Cajanderin aivotrustista

kirjoittaa puolueeton, asioita tunteva »Metsälehti» (tri Helander). Selostettuaan »neuvoston» kokoonpanoa y. m. lopettaa lehti:

»Itsenäisyytemme lyhyenä aikana on politiikan pääpaino siirtynyt taloudellisiin kysymyksiin. Näin ollen voisi pysyväisestä talousneuvostosta muodostua valtion kaikkein tärkein ja vaikutusvaltaisin elin. Jos siinä nim. asioiden valmistavalla asteella jo voidaan tehdä eri etupiirien väliset sovittelut (n. s. »lehmäkaupat»), siirtyisivät tärkeimmät poliittiset kysymykset juuri sen keskuudessa valmistettaviksi ja eduskunnalle jäisi niiden lopullinen siunaus. Tuntuu varsin epävarmalta, suvaitsisiko eduskunta rinnallaan toista elintä, joka ottaisi siltä pois kaikkein mielenkiintoisimmat asiat juuri ne, joista politiikkaa mieluimmin tehdään ja jotka antavat eduskuntatyölle sen erikoisen viehätyksensä.

Mutta myöskin toinen epäilys herää ehdotusta tarkastettaessa. Onko mahdollista, että niin monenlaiset kysymykset, jotka joutuisivat talousneuvoston pohdittaviksi, siellä saisivat sen objektiivisen käsittelyn osakseen, joka kumminkin yksin antaa ehdotuksille niiden pysyvän merkityksen? Eiköhän talousneuvosto ennenpitkää sekin joutuisi samojen puolueriitojen temmellyskentäksi, joka nyt on eduskunnalle ominainen? Eiköhän kävisi niin, että nekin yleisten laitosten, korkeakoulujen, tieteellisten seurojen ja muiden julkisluontoisten järjestöjen edustajat, jotka talousneuvostoon valittaisiin, ja jotka mahdollisesti voisivat asioita katsoa yleiseltä kannalta, pakoitettasiin noihin kiertämättömiin puoluekarsinoihin, jotka nykyaikaiselle yhteiskunnalle ovat ominaisia. Ja lopuksi, eiköhän se suunnitelmatalous, jota talousneuvosto joutuisi edustamaan, parhaiten sovi valtiolle, jossa on varsin keskitetty, enemmän tai vähemmän diktaatoorinen johto eikä parlamentaarisesti hallitulle maalle?

Talousneuvostosta voisi siis tulla maamme tärkein elin, mutta todennäköisempää on, että siitä tulee laitos, jota vähän kuunnellaan, joka saa tutkia ja keskustella ilman, että sen neuvoihin suurtakaan huomiota kiinnitetään. Ja kumminkin siitä voisi kehittyä hyödyllinenkin elin. Mutta hyvin luultava on, että se voisi tulla sellaiseksi vähän vähempilukuisenakin, kuin suunnitelman muotoisessa asussaan. Voi hyvin ymmärtää, että komitea on tahtonut varata tilaisuutta niin monelle järjestölle kuin suinkin olla siinä osallisena, mutta eiköhän karsintaa vielä voitaisi tehdä? Pienempilukuisena se varmaan aikaansaisi yhtä paljon hyötyä kuin ehdotetussa muodossaan. Ja eiköhän esim. kolmeksi vuodeksi kokeeksi asetettu pienempi neuvosto aluksi voisi riittää?»

Siis uusi »lehmäkauppa»-laitos! Vai olisikohan Cajanderilla uutta virkaa taryis, kun entisiä on vähän?

Maaherra Mattssonin

puheessa Someron maatalousnäyttelyssä todetaan pula-ajan rasitukset. Kuitenkin lopettaa maaherra puheensa toiverikkaaseen lausuntoon, m. m.:

»Arvoisat läsnäolijat!

En ole voinut näin juhlatilaisuudessakaan olla viittaamatta pula-aikaan ja sen yhteydessä oleviin asioihin, sillä jokainen joka päivittäin elää maassa kiinni, tällaisena aikana murehtii maata ja sen viljelijää koskevista asioista. Mikä onni olisikaan, jos kansa kokonaisuudessaan tajuaisi tämän. Meillä tuleekin elää toivo, että parempi ymmärtämys kasvaisi. Työskennelkäämme myös innolla yhteistyön lujittamiseksi, ensin omassa keskuudessamme ja sitten toisten kanssa. Luottakaamme myös siihen, että näin työtä tehden kuljetaan voittoa kohden.

Ajat ovat kyllä ankeat. Pula-ajan lisäksi on kuivuus tänä vuonna raskaasti rasittanut, jopa tehnyt tyhjäksi paljon hyviä toiveita ja tuottanut laskelmien suhteen pettymyksiä. Mutta muistakaamme, että vaikeita aikoja on ollut ennenkin. Esi-isämme ovat ne vuosisatojen aikana voittaneet. Näin olemme mekin — nykypolvi — jo monet vastukset voittaneet ja voitamme vast'edeskin.»

On totta, että vaikeita aikoja on ollut esi-isillämmekin, mutta silloin ei heillä ollut velkoja ja korkoja; ei ollut koronkiskojia ja pankkeja, jotka olisivat olleet aina valmiina käyttämään hyväkseen heidän hädänalaista tilaansa. Heidän maansa ja talonsa säilyivät vaikka he joutuivat puutteeseen. Nyt menee ihmisiltä mahdollisuudet aikojen korjauduttuakin, päästä parempiin oloihin. Kohta ovat kaikki tilat pankeilla ja firmoilla. Näistä kai joskus saavat entiset omistajat ostaa hyvällä hinnalla pieniä viljelystontteja.

Puoluelehdet toistensa kimpussa.

Edistys ja maalaisliitto väittelevät.

Mikähän soppa syntyy,

kun uusi eduskunta alkaa toimia. »Helsingin Sanomat» käsittelevät keskustelua sisäpolitiikasta ja lainaavat ilomielin »Suomenmaan» nim. »Maalaisliittolaisen» kirjoituksen alkuosan, jossa tämä lausu ilonsa vaalintuloksien johdosta. — On lievimmin sanottuna käsittämätöntä maalaisliiton ilo!

Mutta »Maalaisliittolainen» jatkaa, jonka H. S. on käsitellyt:

»*Maalaisliiton asenteesta tulevan hallituksen muodostamiseen nähden hän esittää sellaisen kannan, jota ei voi pitää kestävänä eikä elävää vastuuntuntoa todistavana. Hänen mielestään maalaisliiton osallistuminen hallitusvastuuseen voi tulla kysymykseen vain siinä tapauksessa, että maalaisliiton tunnettu pulaohjelma tulee sellisenaan toteutetuksi. Olemme aikaisemmin jo lukuisia kertoja osoittaneet, ettei tällä ohjelmalla voida talouspulaa lieventää saatikka poistaa. Tämän käsityksen takana on pätevin talouselämän tuntemus.*»

Maalaisliittolaista pulaohjelmaa vastassa on jo H. S:n »pätevin talouselämän tuntemus». — Entä suurimman puolueen, sosialistien oma pulaohjelma! Entä kun leikkiin sokeutuvat »ruotsalaiset» lehmäkauppoineen, haalien liittolaisia puolelta ja toiselta — tehden näille palveluksia ja nyppien itselleen etuja.

Terve tuloa uusi eduskunta! Hauskaa tutustua!

Sos. Demokraatti ja ilmailu.

Kenraali Balbo

lensi 24:n suuren lentokoneen kera vaurioitta Ameriikkaan. Vastaanotto oli loistava. Kaikki ulkomaiden lehdet, puolueisiin katsomatta, pitävät tätä lentotaidon suurimpana saavutuksena. Meidän »Sosialidemokraattimme» otsikoi suurin kirjaimin: »Mikä mies on Balbo. Fascistiliikkeessä tihutöittensä avulla kohonnut »gentlemanni», jota d'Annunzo pitää riikinkukkona».

Mitähän jos saman urotyön olisi suorittanut joku punainen kenraali, esim. Voroshilow, ja jos tämä olisi saanut lentojoukkonsa samaan kuntoon» Se olisi varmasti sosialismin ansio ja voitto. Tai jos Lenin—Stalin olisivat saaneet valtiohuushollinsa samaan kuntoon kuin Mussoliini? Ikävä kyllä ei »demokraatille» ole suotu riemun aihetta!

VIIKON UUTISIA

Viikon uutisia.

U.S.A:n ministeri Hull on aiottu lähettilääksi Berliniin, mutta tullee hän kuitenkin — nähtävästi omasta pyynnöstään — nimitetyksi lähettilääksi Moskovaan. Hän on juutalainen.

*

Englannin fascistit ovat, johtajansa sir Oswald Mosleyn johdolla, marssineet läpi Lontoon, mustissa puseroissaan. Marssiin osallistui tuhatkunta jäsentä, joita seurasi satakunta nuorta naista, myös mustissa puseroissa. Kulkueen edessä kannettiin Englannin lippua. Odotetaan seuraavan samanlaisia marsseja kaikissa Englannin suurissa kaupungeissa.

Mosley sanoi m. m.:

»Liike starttasi 10 kk. sitten. Sen kasvu on ollut nopeampi kuin minkään fascistisen liikkeen.»

*

Ranskan sosialistipuolue on hajaantumaisillaan.

*

Eräs engl. juutalaislordi Melchett — maan suurimpia rahamiehiä ja äskeisen juutalaiskonferenssin päämiehiä (konferenssi koetti aikaansaada ylimaailmallista boikottia Saksaa vastaan) — on kääntynyt jälleen juutalaisuuteen osoittaakseen mieltään Saksan kansallissosialisteille.

*

Venäjältä on tuotu vieläkin kesäkuun loppuun mennessä tänä vuonna 106 milj. kiloa puutavaraa. Tämä »korjannee osaltaan puutavaran hintoja ja työttömyyttä?»

*

Viime vuonna määräsi Neuvostola lopulliset määrät vilja-verolle, eri alueilla, mutta tänä vuonna on määriä suurennettu kymmenillä miljoonilla puudilla.

*

Roosevelt on yhdistänyt hallituksen jäsenet ja taloudellisen elämän eri aloja varten asettamansa valvojat erikoiseksi »jälleenrakennusneuvostoksi», jonka tehtävänä on koettaa auttaa kansakuntaa sen vaikeuksissa.

*

Diplomaattipiireissä odotetaan Ameriikan tunnustavan piakkoin Neuvostoliiton.

Saksassa pohditaan kauppasuhteiden katkaisemista Venäjän kera. Tahdotaan pakottaa ryssä keskustelemaan niistä suurista Saksalle annetuista sitoumuksista, joiden täyttämisaika on käsissä.

*

Saksan sisäministeri torjuu huhut toisesta vallankumouksesta. Nyt alkaa lainmukainen rakennustyö.

*

Neuvostoliitto vaihtaa Ameriikasta turkiksilla ihraa.

*

Tammisaaren pakkotyölaitoksella ovat kommunistivangit järjestäneet jatkuvasti sabotaashia ja kurittomuustapauksia, samoin rettelöyrityksiä syömälakon avulla.

*

Karjalan pakolaisten kisa- ja heimojuhlat olivat 15—16 p. t.k. Oulussa. — Samaan aikaan oli inkeriläisten kesäjuhlat Pölläkkälässä. — Heimohenki pakolaisten keskuudessa on vielä toiveikas!

*

Kuopiossa on pidätetty joukko kommunistejä.

*

Balbon lentoeskaaderi pääsi Chicagoon. Se on lentohistorian suurin saavutus.

*

Itä-Karjalan maataloustuottajain vuosikokous Jaakkimassa esitti seuraavia vaatimuksia:

Maatilojen pakkohuutokaupat keskeytettävä.

— Valtiovallan on järjestettävä asia siten, että omaisuuden ja rahan arvo ovat tasavertaisessa suhteessa.

— Vointuonti Venäjältä lopetettava.

*

Saksan kansanedustus muutetaan siten, että parlamentin jäsenet nimitetään ammatillisten ryhmitysten mukaan.

Tyytyväinen kansa.

Eräitä näköaloja työttömyyskysymyksen yhteydessä.

Kuvitelkaamme mielessämme suurta liikeyritystä, sellaista joka käsittää kokonaisen maan ja jonka palveluksessa, muodossa tai toisessa, ahertaa koko kansa. Tuo liikeyritys päättää toimintavuotensa kirjat. Tulos saattaa nykyisessä yksityiskapitalistisessa mielessä olla hyvinkin tyydyttävä, jopa loistava. Vuoden tuloksena on yrityksen voitto- ja tappiotiliin merkitty hyvä voitto. Mutta tuo voitto onkin kertynyt siten, että sen saavuttamiseksi on kokonaisuuden työntekijöistä suurin osa jäänyt liian vähälle, jotta pienen vähemmistön voitto-osuus olisi sitä suurempi. Tuota muuten loistavalta näyttävää tulosbilanssia sumentaa tällöin eräs tuntematon tekijä, joka, jos se vastoin systeemin varokeinoja pääsisi vaikuttamaan, voisi kokonaisuudessaan muuttaa tuon loistavalta näyttävän tuloksen. Tämä tuntematon tekijä, jonka voimme sanoa löytyvän bilanssin passiva-, velkapuolella, näennäisesti näkymättömänä kylläkin, on *kansan tyytymättömyys.*

Tämän nykyaikaisen valtioyrityksen bilanssin passivapuolen erän, tyytymättömyyden vastakohta on *tyytyväinen kansa.* Jos voisimme ajatella tuon alussa kuvittelemamme suuryrityksen voivan tulosbilanssinsa aktiva-, varojen puolelle kirjata erän »tyytyväinen kansa», niin selviönähän me empimättä tunnustaisimme, että tämä bilanssi on paljon, äärettömän paljon parempi tuota edellistä, joka näennäisesti näyttää ehkä hyvinkin paljon loistavamman rahallisen tuloksen. Mutta olemmeko me vielä milloinkaan nähneet minkään osakeyhtiön tulostilillä sellaista kummallista erää kuin »tyytyväinen kansa?»

Osakeyhtiö-muoto on nykyisen yksityiskapitalistisen talousjärjestelmän tyypillisin yrittäjämuoto. Koko maata, koko valtakuntaa voimme pitää yhtenä ainoana, suurena osakeyhtiö-yrityksenä, jossa yhteiskunnallisen lainsäätäjän huolimattomuudesta, taitamattomuudesta jopa suoranaisesta tahdosta on voimakkaammille osakkaille jätetty mahdolliseksi omaksi hyödykseen polkea heikompien oikeuksia. *Kaikki ne menot, jotka eivät edesauta tämän yksityishyödyn saavuttamista,* ovat turhat, mitään tuottamattomat, eikä nykyinen yksityiskapitalistinen talousjärjestelmä tunnusta niille mitään olemassaolon oikeutta liikeyrityksensä menopuolella.

Kansallissosialistinen talousohjelma sensijaan väittää ja tunnustaa, että kaikki järjellinen työ sellaisenaan luo pääomaa. Edelleen, että monet niistäkin töistä, jotka yksityiskapitalistisen katsantokannan ja kannattavaisuusvaatimusten mukaan eivät tuota voittoa, eivät »kannata», *koko maan kansantalouden kannalta katsottuina* — joka kansallissosialistisen maailmankatsomuksen mukaan aina onkin otettava huomioon — ovat kannattavia, ovat siis nekin pääomia luovia.

Ottakaamme esimerkiksi tietyöt. Meikäläiset oikeaoppineet talouspoliitikot, kunnalliset ja valtiolliset tekijämme tuomitsevat tietyöt kannattamattomina sellaisiksi töiksi, joita esim. kunnallisilla ja valtion varoilla ei pitäisi hätäapu- ja varatöinä suorittaa. Niitähän kyllä jopa suuressakin mittakaavassa suoritetaan meilläkin, mutta juuri edellämainitun moitteen alaisina ja anteeksipyytäen sillä perusteella, että ei ole ehditty kannattavia töitä »tähän hätään» keksiä eikä alullepanna. Puhtaan yksityiskapitalistisen talousopin mukaan esim. uusi tie on »kannattava», jos sen käyttämisestä välittömästi saatavat enentyneet auto- ja bensiini- y. m. maksut tuottavat tyydyttävän koron siihen sidotulle pääomalle. Tietyö on siis yksityiskapitalistisin silmin katsottuna ollut »kannattamaton» yritys.

Mutta tarkastakaammepa lähemmin tuota kapitalistista peruslausetta »työn tulee olla voittoa tuottavaa, kannattavaa». Kenelle sen pitää tuottaa voittoa? Yksityiselle yrittäjälle. Hän sijoittaa rahansa yritykseen, josta hän odottaa itselleen *voittoa.* Tämä meni vielä edellisenä vuosisatana, jolloin nykyisen talouselämän rakentamistyö oli käynnissä, erittäin hyvin. Mutta silloin kun nykyistä talousjärjestelmää rakennettiin, oli yksityisellä yrittäjällä edessään myöskin laaja työkenttä, nim. kaikki nykyisen talouden rakentamista edistävät tehtävät. Ja silloin oli myöskin olemassa todellinen yrittäjänriski. Mutta nyt ei ole totta, kuten tämänpäivän yrittäjä sanoo, että hän olisi kansantaloudellisen riskin ainoa kantaja. Kartellien, syndikaattien ja muiden suurryhmitysten ja yhtymien kautta on nykyisessä, »vanhassa» talousjärjestelmässä riski siirretty *työntekijäin ja maataviljeleväin* kannettavaksi. Näemmehän omin silmin: viimeisten 15 vuoden, itsenäisyysvuosiemme talouspolitiikka on meidänkin suhteellisen takapajuisessa maassamme ollut suurteollisuuden, suurviennin ja suurpääoman politiikkaa, jonka seuraukset rasittavat erikoisesti juuri palkannauttijoita, sekä ruumiillisen että henkisen työn tekijöitä, ja maataviljelevää väestöä.

Emme voi enää, hirvittävän taloudellisen pulan runnellessa koko maailmaa, jäädä odottamaan siksi kunnes joku työ kapitalistisesti kannattaa. Silloin emme milloinkaan pääsisi pois nykyisestä noidutusta ympyrästä. Nykyäänhän joku taloushaara voi muuttua kannattavaksi vain *joko siten, että työpalkkoja siinä huomattavasti alennetaan;* mutta tällä tavoinhan samalla riistetään muilta taloushaaroilta ostajat ja senkautta lopullisesti myöskin niiden kannattavaisuusmahdollisuudet, *tahi on ostokyky päässyt kasvamaan senkautta, että muissa taloudenhaaroissa on ollut työtä.* Jos joku yritys saa tuotteilleen tämän kautta enemmän menekkiä ja kykenee täten tuottamaan voittoa, »kannattamaan», niin aiheutuu tämä voitto siis k. o. yritykselle sellaisesta työstä, jonka muut ovat suorittaneet vahvistaen väestön ostokykyä. Lyhesti sanottuna: *puhtaan kapitalistisen systeemin mukaan ostokyky voi nousta vain talouselämän virkistyessä, mutta talouselämä voi virkistyä vain silloin, kun ostokyky nousee!*

Jos tahdotaan palkat painaa niin alas, että tämä tai tuo taloushaara tulisi kannattavaksi, tietää se sitä, että olisi odotettava, kunnes pula on runnellut rikki koko nykyisen taloussysteemin ja heittänyt meidät kaikki taloudellisessa kehityksessä 50 vuotta taaksepäin! Niinhän meilläkin johtavat taloustieteilijät ja rahapoliitikot kyynillisesti selittävät kehityksen täytyvän tapahtua. Silloin olisi yrittäjillä taas vapaa ja pitkä työskentelykenttä edessään. Toisin sanoen: voidaksemme säilyttää ne taloudelliset tottumukset, joihin taloudellinen toimintamme on kiteytynyt edellämainitun rakentamisajan kuluessa, olisi meidän ensin annettava samaisen talouden tyrehtyä ja kuihtua kokonaan! Lisäksi saamme kuulla noita järkkymättömiä »viisauksia», että ensiksi täytyy muodostua (yksityisiä) *pääomia kaiken pyörimään panemista varten. Kansan on niin kauan kärsittävä puutetta ja kestettävä, kunnes lopulta on olemassa (yksityistä) käyttöpääomaa.*

Mutta esim. tierakennukset voidaankin rakentaa toiselle eikä kapitalistiselle kannattavaisuudelle. Eivät tietkään pitkään aikaan tuottaisi tuloja eivätkä olisi kannattavia siinä kapitalistisessa mielessä, että tulot niistä peittäisivät ainakin menot. Mutta uudessa talousmielessä ne kuitenkin ovat kannattavia.

Edelleen on muitakin sellaisia töitä, jotka yksityiskapitalisisesti eivät ole kannattavia. Hyvä esimerkki niistä ovat *maanparannustyöt.* Jos me sälyttäisimme jatkuvasti uudisviljelijän itsensä yksin kannettaviksi kaikki hänen uudisviljelmällään tarpeellisten maanparannustöiden aiheuttamat kustannukset, hänen olisi pakko hyvinkin pian lähteä pois konnultaan. Mutta koko maan kansantalouden kannalta katsottuna nämä kulut kannattavat itsensä. Uudisviljelyksillä me lisäämme maan viljantuotantoa. Tämä säästää meidät vastaavalta ulkomaiselta tuonnilta. Meidän ei tällöin enää tarvitse myydä *kotoisia tavaroita ulkomaille polkuhintaan maksaaksemme tuontimme,* kuten meidän nyt on pakko tehdä ja *viedä siis tuotteitamme tuonnin vuoksi.* Uudisviljelijästä saadaan uusi veronmaksaja ja uusi ostaja. *Tätä uutta ostajaa varten* on pantava käyntiin erilaisia töitä. Uudisviljelijää ei tarvitse enää avustaa eikä ylläpitää työttömänä.

Jos otamme huomioon kaiken tämän, niin saamme,. että esim. *maanparannustyöt,* jotka vanhan kapitalistisen käsityskannan mukaan ovat kannattamattomia, ovatkin, kun koko maan lopullinen yhteinen etu otetaan huomioon, *kansantaloudellisesti mitä kannattavimpia.*

Samanlaisia työaloja tulee ilmestymään monilukuisia. Eräs niistä ovat juuri *tierakennukset.* Liikenneverkoston laajentaminen koituu lopulta kokonaisuuden hyväksi. Siitä eivät hyödy yksinomaan ne, jotka suoranaisesti käyttävät sitä esim. auto- tai hevosajoon. Senvuoksi ei auto- ja hevosliikennetä voida panna yksinään suorittamaan kaikkia liikenneverkoston menoja. Vanha kapitalistinen kannattavaisuus on tässäkin hyljättävä.

Tämä ei kuitenkaan tiedä sitä, että yksityistaloudellinen kannattavaisuuden periaate olisi kaikkialla hyljättävä. Yritysten ja teollisten toiminnan yksityismuodoissa se jää tietenkin voimaan osoittamaan, että näitä erillisiä yrityksiä uudessakin talousjärjestelmässä hoidetaan oikein. Kuitenkin kytketään tämä yksityistaloudellinen kannattavaisuus uuteen kansantaloudelliseen vain määrätyn pitkälle: kansantalouden tärkein voitto on se, että *kansa on tyytyväinen.* Tätä voittoerää ei ole, kuten sanottu, vielä milloinkaan esiintynyt jonkun osakeyhtiön bilanssissa, ei minkään valtakunnan budjetissa eikä vuositilinpäätöksessä. *Tulevaisuudessa on kuitenkin jokainen liikeyritys, koko maan talous hoidettava ja johdettava niin, että työtätekevät ovat tyytyväisiä.* Tämän tilien aktiva-puolen hyväksi on passiva-puolta vastaavasti rasitettava, ja *sitä voidaankin rasittaa enemmän kuin tähän saakka on uskallettu tehdä,* kun ollaan tuijotettu silmät sokeiksi yksityiskapitalistisen kannattavaisuusperiaatteen tabuun.

„Umpisokeat."

. . . näkömme himmenee, sammuu.

Olemme sanomalehdistä lukeneet, mitenkä meillä valmistaudutaan n. k. englantilaisen viikon vastaanottoon. Suuremmat kaupunkimme Oulu, Vaasa, Jyväskylä, Tampere, Pori, Turku, Kotka, Viipuri, Kuopio ja luonnollisesti pääkaupunkimme ovat mitä kiireisimmässä tohinassa asian järjestämiseksi, jotta suuret vieraamme olisivat tyytyväisiä näkemäänsä ja kuulemaansa.

Kaikkiin paikkoihin on asetettu toimikuntia. Kauppakamarit ovat tietysti näinä viikkoina englantilaisesta hengestä halkeamaisillaan, valtio luonnollisesti virastoineen ja korkeine, suuria palkkoja nauttivine virkailijoineen on asiassa mukana. Pääkaupungin täytyy tällöin loistaa, valtuusto antaa määrärahan, kaupunki koristetaan, liputetaan; koristelulautakunta: arkkitehtejä, insinöörejä ja eri ammattialojen tuntijoita, asetetaan kiireesti työhön kustannuksia säästämättä; pääkaupunki juhlavalaistaan iltasin terva- ja öljypadoin, sähkölampuista puhumattakaan. Muistakaa ylväät järjestäjät, että myöskin terva- ja öljypadat ovat englantilaisia, sillä muuten saattavat vieraat nyrpistää nenäänsä siitä, että saavat haistaa suomalaista korpitervan käryä.

Suomen Ilmailuklubi järjestää erikoisen *pienoiskoneitten* näyttelyn, johon luonnollisesti tilataan 70 kpl. englantilaista alkuperää olevia pienoiskonemallia.

Yksityiset asujamet tietysti velvoitetaan ikkunainsa valaistukseen. Kaikki näyteikkunat pannaan englantilaista tavaraa täyteen ja jos jotain sattuu uupumaan, niin täytyy kiireesti tilata Englannista. Vielähän nyt ennättää. Pääkaupungin kaikki suuremmat tukkuliikkeetkin ja keskusliikkeet maaseuduilla olevine monine sivuliikkeineen ovat mobilisoidut englantilaisia palkeita painamaan.

Samaisten sanomalehtiuutisten mukaan ei Englannissa, itse päämaassa olla vielä edes liikekannalla, tosin kuuluvat siellä jotkut lehdet tietävän, että englantilainen viikko on Suomeen tulossa, mutta ei ole vielä siitä erikoista ääntä pidetty. Mutta meillä pitää jo nyt olla kaikki varpaisillaan, sillä meille tulee harvinainen maailmanihme tapahtumaan. Englantilaiset suvaitsevat tulla tänne työntämään tavaraansa maamme täyteen, otaksuttavasti kumminkin — maksua vastaan. *Kaikki kotimaiset tavarat syrjään, ettemme loukkaisi korkeita vieraitamme.*

Sinä rikas Suomen valtio, Te varakkaat kaupunkien johtoelimet, kauppakamarit, tukku- ja vähittäisliikkeet, eri seurat ja yhdistykset, jotka olette asiassa mukana, olkaa iloisia ja ylpeitä, *häikäisevä on Teidän työnne tulos.* Keisari Nero painaisi päänsä häpeästä alas, sillä varjoon jäisi hänen vieraspitovalmistelunsa näitten juhlavalmistelujen rinnalle.

Suomen kansa!

Onko sinulla tähän mitään sanomista?

Mitä sanot tästä sinä suomalainen työmies, jonka täytyy antaa käsivartesi jäntevyyden ja aivojesi kirkkauden sammua työttömyyden tylsyyteen? Mitä sanot sinä talonpoika, joka ei tahdo saada mitään tulosta uurastuksestasi? Mitä sanotte Te kaikki, henkisen ja ruumiillisen työntekijäin valtava lauma, joitten täytyy jo nyt maksaa korkeat lunnaat kansainvälisyyden alttarille?

Eikö jo riitä, että meidän koko kansamme on lyijyraskaan korko-ikeen alla ulkolaisille, eikö riitä, että meidän luova työmme on vuosikausia kärsinyt ylenpalttisista ulkomaan tuotteista, taloutemme lukistumaisillaan työttömien laumat arveluttavat, kuntien talous avustusmenojen suurentuessa ajanoloon kestämätön.

Vuosikymmeniä olemme veroja maksaneet ulkomaalaisille, vielä-

(Jatk. 4. sivulla.)

Äärettömällä säästäväisyydellä maanviljelijä voi siirtää sen hetken, jolloin lainapääoma iskee kyntensä hänen maatilaansa — hänen jälkeläisiensä kannettavaksi.

JÄRJESTÖN TYÖMAILTA

S. K. J. alueitten keskinen lehtitilaushankintakilpailu,

joka alkoi heinäk. 1 p:nä, on maanantaina 17 p:nä heinäkuuta antanut seuraavia tuloksia:

1 tila Helsingin piiri, 2 alue.
2 » » » 5 »
3 » » » 3 »
4 » » » 4 »
5 » Porvoon alue.
6 » Helsingin piiri, 1 alue.
7 » Länsi-Uudenmaan alue.
8 » Mäntsälän alue.
9 » Turun alue.
10 » Loviisan alue.

Helsingin piirin 2 alueen etumatka on 49 tilausta, 5 alueen etumatka on 20 tilausta, 3 alueen etumatka on 10 tilausta. Porvoon alueen etumatka on 3 tilausta. Helsingin piirin 1 alueen etumatka on 1 tilaus, samoin Mäntsälän, Loviisan ja Turun alueitten etumatka on 1 tilaus.

Ensi maanantaina, kun taas tarkastelemme tuloksia, niin toivottavasti numerot ovat muuttuneet ja häntäpään alueet osoittavat parempia tuloksia.

Yleisiä kokouksia.

SKJ:n kerhohuoneustossa Helsingissä, Mikonk. 1, on kokouksia yleisöä varten tiistaina 25 p., keskiviikkona 26 p. ja perjantaina 28 p. t. k. kello 19. Pääsy on vapaa. Tervetuloa.

Kerhohuoneustossa E. Makasiinink. 6 on keskiviikkona t. k. 26 p. ja perjantaina 28 p. kello 19. Pääsy on vapaa.

Ruotsinkielinen kokous on torstaina 27 p. Mikonk. 1 Kerholla kello 19.

Naisten kokous on perjantaina t. k. 28 p:nä kello 19. Kaikki naisjäsenet mukaan. Uudet jäsenet tervetuloa.

— *Elokuvateatteri Casino* on muistanut meitä ilmoituksella ja kehoitamme SKJ:n jäseniä muistamaan teatteria varsinkin nyt, kun teatterin ohjelmistossa menee ensiluokan kappale *Kullan kirous.*

Herätystyömme jatkuu.
Jälleen suurkokous Helsingissä.

Elokuun alussa myöhemmin määrättävänä päivänä järjestää SKJ jälleen suurkokouksen Helsinkiin Heimolan saliin. Lippujen myynti on jo aloitettu. Jäsenet pankaapas taas näytteeksi, miten liput menee kaupaksi, jotta sali täyttyy. Lippuja ei saa muualta kuin ainoastaan jäseniltä.

Kauniita tuloksia Karjalasta.

Ei sen enempää eikä vähempää kuin yli neljäs osa koko Salmin suuren kunnan äänioikeutetuista on jo SKJ:läisiä. Sillä Salmissa oli vajaa 2,000 äänestäjää viime vaaleissa, joista SKJ:n yhtä yksinäistä listaa äänesti 590 valitsijaa eli 26 % kaikista äänestäjistä. On otettava huomioon myös se, että vain muutamassa kylässä kerittiin asiasta puhumaan. Meille ilmoitetaan Itä-Karjalasta, että SKJ:n paikallisryhmiä syntyy kuin sieniä sateella. Jatkoa vain Karjalan miehet, innostuksemme tuli voimistukoon ja vahvistukoon vain yhä edelleen.

Ikävä tapaus.

SKJ:n Helsingin piirin III alueen toimesta pidettiin perheiltamaa kerhohuoneustossa E. Makasiniink. 6 viime lauantaina t. k. 15 p:nä. Tilaisuus päättyi kello 1 yöllä. Kuitenkin tämän jälkeen jäi muutamia henkilöitä erääseen saman huoneuston yksityiseen huoneeseen, josta huoneuston vahtimestari Matti Tepsa kello 4-aikaan aamulla kehoitti heitä poistumaan. Tästä kiihtyneenä jonkun aikaa jälkeenpäin huoneustossa ollut Toivo Jääskeläinen hyökkäsi Tepsan yksityishuoneustoon, jossa käsiteltiin provninkia sillä seurauksella, että Jääskeläinen haavoittui ja kuoli sairaalaan vietäessä.

Toivo Jääskeläinen oli 30-vuotias, perheellinen, ammatiltansa lentokonehitsari ja työskenteli valtion lentokonetehtaalla Santahaminassa.

Tepsa on iältään yli 60 vuoden, myös perheellinen. Jääskeläinen oli humalassa, jota vastoin T. oli selvä. Tapaus on laskettava äkkipikaisuuden ja itsepuolustuksen tilille.

Muuten ikävä asia ja samalla vakava varoitus järjestön jäsenille välttää väkijuomia ja aseitten käyttöä. Mikäli meille poliisilaitoksesta on ilmoitettu on Tepsa pidätetty ja tullaan häntä syyttämään liioitellusta hätävarjeluksesta.

*

Edellisen johdosta tulkoon mainituksi, että SKJ ei miltään puoluelehdeltä ole osakseen saanut minkäänlaista mainintaa järjestömme kokouksista t. m. s. Mutta jos tavalla tai toisella puoluelehdet löytävät jonkun, vaikkapa kuinka pikkuisen syyn, jonka kautta on tilaisuutta mustaamiseen ja vääristelyyn, siitä riennetään kilvan kirjoittamaan.

Tässä juuri kuvastuu se pohja, jolle puolueet ja niitten lehdet ovat perustuksensa laskeneet, siis mistään luovasta ja rakentavasta- siitä ei puhuta, mutta parjaus ja vääristely niistä lyödään rumpua.

Pulaa potevien, toisiansa kadehtivien kansojen edustajien lörpöttelykokoukset eivät kykene toteuttamaan vapaan ja vilkkaan maailmankaupan ihannetta; mutta kansallissosialistisien, taloudellisesti toisistaan verrattain riippumattomien kansojen välillä tuo ihanne toteutuu luonnon voimalla.

Kahleet kirpoavat, . . .

(Jatk. 1. sivulta.)

voimat ja jossa niin myös tehdään — näitä kahta maata vain sokeat silmät ja sokaistunut mieli voivat verrata toisiinsa.

Saksassa tehdään nyt todella työtä. Siellä tehdään työtä sekä vanhassa »työnteon» merkityksessä että myöskin *luodaan uutta* ja suurta, niin suurta, että *palkkakirjoittajain* aivot eivät vielä pysty sitä tajuamaan.

On naurettavaa väännellä ja poisselitellä tietoja Saksan työttömyyden vähentymisestä siten, että työttömät Saksassa on muka viety — keskitysleireihin! Keskitysleireissä on todella »työttömiä», mutta sellaisia, jotka *eivät ole milloinkaan työtä tehneetkään eivätkä siihen kykene, prosenttareita, koronkiskureita ja heidän hengenheimolaisiaan.* Todella työtätekeville Saksan nykyinen voimakas, kaikesta lehmäkauppailusta vapaa hallitus määrätietoisesti on *jo* suunnitellut ja alullepannut suurenmoisia, laajakantoisia tie- ja maanparannus- sekä asutustöitä. Jo nyt on niihin kyetty sijoittamaan huomattavat työttömäin joukot ja ennenpitkää saa muu maailma, Hesan »painostuneet matkailijatkin», todeta, kuinka työttömyys vähitellen pakenee pois maasta, ehkä juuri viimeisten painostuneiden matkailijain mukana! Ne, jotka eivät halua olla mukana tässä uudestiluomistyössä, voivat kernaasti huomioida tätä raskauttavaa tunnelmaa *vaikkapa — keskitysleireillä!*

Matkailijat ja huomioitsijat, jotka avoimin silmin ja ennakkoluulottomin mielin kulkevat nykypäivän Saksassa, havaitsevat siellä uuden voimakkaan kansan, joka *ilomielin,* kukin kohdaltaan, täyttää tehtävänsä *yhteiseksi hyväksi.* Järjestys on suurenmoinen, täsmällisyys mallikelpoinen, *työnilo* kaikkialla. Saksikin, tuo punaisin ja kommunistisin Saksan osavaltioista, jossa kommunistivalta aikoinaan jo rehoitti kaikkein räikeimpänä, jossa työmiehet ennen aamusta iltaan vain politikoitsivat ja rähisivät, on nyt kuin taikaiskusta uudestisyntynyt. Äskeinen kommunisti ja noske on unohtanut kansainväliset kirouksen opit, hän on syntynyt uudestaan, hänestä on jälleen tullut oman maan kansalainen, joka on jättänyt synkän politikoimisen ja ryhtynyt luovaan työhön.

Meikäläiset säälittävät kynät panevat paperille mitä heidän herransa, *raha,* käskee. Siten syntyy niin vasemmalla kuin keskustassakin, yhtähyvin »vihreillä laitumilla» kuin oikeistokapitalistienkin piireissä yht'aikaa sekä säälittäviä että hymyilyttäviä naljailuja Saksan nykyisistä oloista, uuden Saksan pyrkimyksistä, joita kukaan heistä ei tunne. Kansainvälisten, juutalaisten omistamien tietotoimistojen ja suurlehtien »uutisia» ja »mielipiteitä» niellään sellaisinaan ja syötetään ilman muuta meidänkin kansallemme.

Oletteko huomanneet *marxilaislehdistön viime aikoina hyökkäilleen kansainvälisen suurpääoman kimppuun?* Ette. »Työväen etujen» puoltajat, nuo lihavapalkkaiset puoluepomot, eivät nykyään näe mitään sen vaarallisempaa kuin kansallissosialismi, »hitlerismi», ja sen kimppuun koetetaan usuttaa *harhaanjohdetut joukot.* Syytä tällaiseen onkin, sillä kun joukkojen silmät lopultakin aukenevat, on »toimitsija»-kauden, lehtinikkariuden ja puoluepomouden aika lihavine tyhjäntoimittajan tuloineen auttamattomasti lopussa. Oletteko »edistysmielisten» ja »liberaalien» lehtien nähneet viime aikoina suuntaavan valistuneen iskuvoimansa marxilaisuutta ja kommunismia vastaan? Kyllä juutalainen Marx ja hänen fanaattisin, julmin opetuslapsensa, puoliaasialainen Lenin ovat saaneet olla rauhassa ja kaikki kiukku, nälvimishalu ja -taito on suunnattu ylitse kaikkien vihattuun kansallissosialismin aatteen luojaan ja läpiviejään, Hitleriin. Hänen ylevän, yläpuolelle itsekkäiden puoluepyyteiden ja lehmäkauppiuden kohoavan henkilöllisyytensä ovat meikäläiset »Tompan-Tuomot» luulleet musertavastikin nujertavansa ellei muulla niin keksimällä hänelle kansanomattaisen nimen »Hitlerin Aatu»! Nerokasta, eikö totta! Kansallissosialismia vastaan rynnätään nyt monin kerroin kiivaammin kuin konsanaan marxilaisuutta vastaan. Vaisto kai sanonee näille palkkakirjoittajille, mutta tietenkin ennen kaikkea heidän herralleen, jonka tahdon mukaan kynän kulloinkin tulee kulkea, että tältä taholta uhkaa paljon suurempi vaara, että sieltä lopultakin tulee se tuho, joka murskaa nykyisen *vinoon ja väärin kehittyneen, epäoikeudenmukaisuuden,* suurkapitaalin ja suurkapitalististen lehtien ja rahayhtymien hallitseman yhteiskunnan.

Suomen kansa! Älä anna pettävien kansainvälisten marxilaisenempää kuin liberalististenkaan oppien, jotka kaikki pohjautuvat samaan *meitä kaikkia orjuuttamaan keksittyyn juutalais-kapitalistiseen maailmankatsomukseen,* sumentaa tervettä, omaa kansallista mieltäsi ja järkeäsi.

Herää, Suomi, ja tee itsesi suureksi, voimakkaaksi, onnelliseksi ja oikeamieliseksi kaikille kansalaisillesi!

Laissa vaadittu.

Seurauksena on järkähtämättömästi — luokkasota.

Ylimaailmallinen pula, talouskriisi, valtiollinen ja taloudellinen epävarmuus, epäluuloisuus, luokkaviha, kateus, etuilu ja itsekkyys, kas siinä tunnusomaiset piirteet sille maailmalle, jossa nykyisin elämme. Tunnoton omanvoiton pyynti, häikäilemättömyys vallitsee maailmaa, kaikki korkeammat ihanteet ja siveelliset velvoitukset ovat unohdetut. Kaikki elävät vain päivästä päivään, kaikki elävät vain *omaa itseänsä varten,* ei pysähdytä ajattelemaan *seurauksia,* jotka vääjäämättömästi, luonnonlakien mukaisesti tulevat.

. *Seuraukset ovat nyt tulleet.*

Mitä ihminen kylvää, sitä hän saa niittääkin!

Herätkää! Ettekö näe, miten lähellä perikatoa olemme! Kääntykää pois pikkuisista jokapäiväisistä asioistamme, ajatelkaa suurpiirteisemmin, herätkää katsomaan koko Suomen parasta! Kansamme on herätettävä, pian meitä muuten ei ole!

»Yleinen hyvä olkoon ylin laki.»

Koko kansan onni ja menestys, sen *kaikkien jäsenten* hyvinvointi täytyy olla kaiken toiminnan korkein päämäärä. Tähän ei pyri, eikä tätä päämäärää *voi saavuttaa* nykyinen yhteiskuntajärjestelmämme, sillä se rakentuu *eri yhteiskuntaluokkien, eri puolueiden* itsekkäille periaatteelle. Nämä eri puolueet ovat *lain mukaan välttämättömät,* jotta nämä eri ryhmät, *kunkin katsoessaan vain oman parastaan,* kunkin yrittäessä vetää omaan pussiinsa *toisten kustannuksella,* pitäisivät siis jollain lailla *toisiaan tasapainossa* ja tämän avulla löydettäisiin siis jotenkuten se *kultainen keskitie,* joka olisi *koko kansalle paras,* ilman että mikään puolue hyötyisi liikoja. Tällainen »kissanhännänveto» eri puolueineen on vielä *laissa vaadittu!* Voiko todella ajatella mitään järjettömämpää! Koko kansa on jaettava, vain ihmisten *huonoimpia tunteita myöten,* yllytettävä *kateutta ja omanvoitonpyyntiä,* vaadittava *riitaa* ja *vihaa* eri puolueiden välille, jotta syntyisi tämä eri eturyhmien välinen taistelu, jotta kaikkien eri kansanosien elinvaatimukset voitaisiin pitää tasapainossa! Järjetöntä! Eikö yhtään ajatella, minne tämä kaikki vie, mikä on lopputulos? Seurauksena on järkähtämättömästi —

luokkasota.

Taloudellisen elämän uudistus on siis mitä tärkein ja suuriarvoisin tehtävä. Terveelle taloudelliselle pohjalle voi voimakas ja hyvinvoipa henkinenkin elämä rakentua, vieläpä enemmänkin, se on oleva sen pohja ja perusta, ilman sitä on koko yhteiskuntamme kuin hiekalle rakennettu, joka voi luhistua milloin hyvänsä, ja jonka perikato on vain ajan kysymys. Me tahdomme rakentaa uuden, paremman Suomen, me tahdomme ohjata sen valtiollisen ja taloudellisen elämän uusille, terveemmille urille, me tahdomme taistelua koko kansan onnen puolesta, me taistelemme kaikkea turmeltuneisuutta vastaan, me tahdomme repiä rikki kaikki kansaa kahlitsevat keinotekoiset muurit, me tahdomme näyttää tien *uuteen tulevaisuuteen!*

Herää Suomi!

Umpisokeat . . .

(Jatk. 3. sivulta.)

kö meidän *kauppa- ja liike-elimemme varta vasten valtion johdolla suurin kustannuksin täytyy* organisoida oikein päätä pahkaa järjestämään tietä ulkolaisille tuotteille. Halutaanko meidät oma-alotteisesti myydä nahkoineen, päineen vieraille.

Tämä kaikki tapahtuu aikana, jolloin kaikkialla muualla maailmassa koetetaan tukea kotimaista tuotantoa ja vapautua mikäli mahdollista kaikesta vieraasta (Englannissakin).

Ei löytyne toista maata maapallollamme, joka näin kroisosmaisesti ottaa vieraat verottajat vastaan ja niin reilusti kuin Suomi maksaa velkansa.

Olkaamme ylpeitä korvenraatajat ja mustat työntekijät. Kirkkaana loistaa kruunu (tosin leivätön) päittemme päällä.

Mahtaakohan kotimaisella työllä olla mitään tähän sanomista!

Jos meillä tuodaan maahamme ulkomailta ajatuksen juuria, jotka oloihimme sovellettuina, pelastavat maan ja kansamme perikadosta, niin jokainen maamme sanomalehti leimaa sen häpeäksi ja meille aivan sopimattomaksi, mutta kun kaikki viralliset sekä epäviralliset elimemme valtiota myöten hankkiutuvat täyttämään maamme ulkolaisilla tavaroilla oman luovan työmme ja työttömien laumojen päänmenoksi, niin — korkea kaitselmus meitä suojelkoon.

Sekaisin ovat aivomme, näkömme himmenee, sammuu.

Herää sinä Suomen kansa, joka korvissa ja kylissä ahertelet omissa vajamittaisissa oloissasi, herää näkemään, mihin sinua johdetaan.

Suomen Kansan Järjestön rivit ovat sinua varten, ne odottavat sinua.

Me näemme nousevan suuren Suomen!

卐

Talouspulankin aikana ensiluokkainen ammattimies voi kyllä elättää perheensä — estämällä toisen ammattimiehen tekemästä sitä.

卐

Työläinen, tahdotko olla vain pomojesi vaalinauta, vai tahdotko ottaa henkilökohtaisesti osaa valtion rakentamiseen?

Pyydän kohteliaimmin

huomauttaa kaikille, jotka ovat kauttani tilanneet »Herää Suomi»-lehden, että *tilausmaksu* on suoritettava viimeistään t. k:n loppuun mennessä.

Tilausmaksujen suoritusta varten olen tavattavissa koko päivän piirihuoneustossa: Mikonkatu 1 B 14.

Helsinki, 20/7-33.

Jalmari Pirinen.
Tukivartija.

Arvoisille asiakkaillemme

pyydämme ilmoittaa, että mikäli kirjevaihto koskee lehtiasioita tai kustannustoimintaa, ovat kirjeet osotettavat:

Suomen Kansan Järjestö, Lehtijaosto

ja puhtaasti järjestöasioita koskevat os.:

Suomen Kansan Järjestö.

Mikäli kirjevaihto koskee yksityisesti Järjestön johtajaa kapt. Kalstaa, on se osoitettava suoraan:

Kapteeni A. Kalsta.

Kaikkien osote on:

Helsinki, Mikonk. 1.

Puhelin 24 100. Lehtijaosto suora johto 34 793.

SKJ:n johto.

Suomen Kansan Järjestö
Helsinki, Mikonk. 1. puh. 24 100
Uudenmaan Piirikanslia
Mikonk. 1. puh. 24 100
Turun aluekanslia
Turku, Eerikink. 27. Puh. 3690
Maist. Itäinen
Mäntsälän alue
Mäntsälä. Vuori.
Länsi-Uudenmaan alue
Karjaa, puh. 141

Herää 卐 Suomi
Suomen Kansan Järjestön pää äänen kannattaja.
Helsinki, Mikonk. 1. B.
Toimituksen ja konttorin puh. 34 793.

Tilaushinnat:

Kesäk. vuod. lop.	20:—
1/4 vuosi	10:—
1 kk.	5:—
Irtonumeron hinta	1:—

Ilmoitushinnat:
Palsta mm. 1:—. Määrätyllä paik. 20 % korotus. Alin ilmoit. maksu 20:— mk.
Lehti ilmestyy joka perjantai.

Helsinki 1933
Tilgmannin Kirjapaino